څه لیکل یا لیک پوه

د

اروانښاد استاد ګل پاچا الفت

جرمنی ۲۰۱۱ میلادي کال

www.ulfat de

فهرست

سر ليك:	مخ:
دعــــا	۱ـ۲
رحــم وكــره	۲ـ۳
ســودا كــره!	۳
خلــك وپيژنــئ!	۴ـ۵
دكــوم ځــاى دى؟	۵
كــوم يــو ښــه دى؟	۶
وښــيه ځــوك دى؟	۶
رشــوت خــوره! تــه راپــه يادشــوي	۷
سياســت	۷
خلــك څــه وايــي؟	۷ـ۸
څــوك وايــي؟	۸
څــه وكــړو؟	۹ـ۱۰
وويربــږئ اومــه ويربــږئ!	۱۰ـ۱۱

سر ليك:	مخ:
اســتاذويل!	۱۱ـ۱۳
عجيــب انــسان	۱۳
خــان لالا	۱۳ـ۱۴
رشــوتونه	۱۴ـ۱۵
دمتملقينــو منطــق	۱۵
د ښــځودار	۱۵
مــوږ پــه هرچاپــسي نــه ځــو	۱۵
پــه خروكــښي هــم الفــت شــته	۱۶
درجــب خــان دعوتنامــه	۱۶
نتيجــه يعنــي څــه؟	۱۶ـ۱۷
انــسان يعنــي څــه	۱۷ـ۱۸
خوشــحالى اوغــم	۱۸ـ۱۹
آرزو	۲۰ـ۲۱

بسم الله الرحمن الرحيم

دعا

دټول جهان واکداره! ته هر څه لرې او هرڅه کولی شې د هرچا امید تاته کېږي او هر څوک هرڅه له تاغواړي، ستا

خزانې اوکار خانې ډکې دي، ستا په باغونوکښې دشودو، شرابو اوعسلو ویالې بهېږي.

ستابخششونه اوانعامونه بې پایانه دي، ستا د رحمت نور په ځمکو او اسمانو کښې نه ځائېږي.

فقیران اومسکینان درنه د ډوډۍ سوا ل کوي.

ماړه او بډایان درنه اشتها او د هضمولو قوت غواړي.

څوک درنه په زاریو او دعاګانو اولادونه غواړي ځنې وائي چې ما ل او دولت راکړه!

یو وائي جنت مې په کار دی بل وائي له د وزخه امان اوپناه غواړم.

څوک د حورو شوقمن دی او د چا غلمانو ته نیم زړه نشته.

مرتبې او لوړې درجې له تاسره دي، کامیابي اوموفقیت ستاپه توفیق حاصلېږي.

دین او دنیا ستا په لاس کښې دي، راحت او زحمت، عزت او ذلت ستا له خواانسان ته رسي.

بهار او خزان ته راولې، مرګ اوژوند ستا په اختیار کښې دي.

هرڅه ته کوې او هرڅه له تاغوښتل کېږي.

ددې جهان او د هغه جهان اجرونه، خیرونه، خوندونه او خوشحالی خلکو ته ته ورکوې.

زه پوهېږم چې تاسره هرڅه شته.

مګر زه هر څه نه غواړم.

زما دعا او د زاهدانو دعا، زما ارزو او دپاد شاهانو ارزو یو راز نه ده.

زما سوا ل دبډایانو اومسکینانو له سوا ل ډېر فر ق لري.

زه نه وایم چې ځمکې او پیسې راکړه.

نه غواړم چې عزت مې ډېرلوړ او رتبه مې لوړه شي.

موټرونه اواسونه مې نه دي په کار.

قصرونه او عمارتونه نورو ته ورکړه!

پټې او باغونه هغه چاته وبخښه چې په خاورو نه مړېږي.

په بانکونوکښې دسوداګروپیسې زیاتې کړه.

دبزرګی اعتبارمه راکوه! ځکه چې ستا په اطاعت اوعبادت له خلکو نه اجراو عزت غوښتل راته ښه نه ښکاره کېږي.

زه له دې ټولو نه تېریم او نور څه غواړم.

زه هغه څه غواړم چې ته یې هم غواړې او په طلب کښې یې یې.

هو! زه ستا له رضانه خلاف څه نه غواړم.

زه وایم په جهان کښې د ظلم بیرغ نسکور کړه.

حق او عدالت ته قوت ورکړه!

په زړونوکښې رحم او د خیر مینه واچوه!

په دماغونوکښې د حق نوراو د حقیقت رڼا پیداکړه!

ته کولی شې چې د ظلم قوت په وړو وړو کاڼو میده میده او ذرې ذرې کړې یا د هوا په میاشو ظالمان تباه کړې.

مګر موږ د اتوم په بمونو هم داکار نشوکولی.

رحم وکړه

دتورې کېږدی او د ډېرو رمو خاونده!
په دې سره او ټکنده غرمه کښې.
په دې وچه بیدیا اوسپیره صحراکښې چې یخې او به یخ سیورئ، توده ډوډی، شودې او مستې، کوچ او پیروې،
کورت او غوړي، پوڅې او پنیرونه هر څه له تاسره دي.
په خوارانو او بې وزلو رحم وکړه!
له مسافرو او لارویو نه خپل خوړونکي سپي ایسار کړه!
هرڅوک چې راځي اوستا د کېږدی ترسیوري لاندې کېږي هغه له خپلو سپیونه ساته او قدریې کوه!
ای د خروړو سپیو خاونده!
ستاد سپیو تاوان له تارسېري او د دوئ په ضرر باندې ته نیولی یې.
سپی او نفس دواړه یوشان دي او هرشي ته خوله اچوي.
ته خپل سپی ونیسه او په موږ رحم وکړه!

ته په خپلو سپیو دا ګمان مه کوه چې دوئ به هروخت ستا دښمنو او غلیمانو ته غاپي.
دوئ ډېر ځله داسمان ستورو اوسپوږمۍ ته هم غاپي او ستا په ملګرو او اشنایانو هم بلوسي اوغوټې وهي.
آه_ هېڅوک زما نارې نه اوري.
دخپلوسپیو حملې هم نه ویني.
دوئ ولې څه نه اوري؟
ولې څه نه ویني؟
ولې په چارحم نه کوي؟
پردي خوبه نه وي؟ کېږدی خو د پښتنو معلومېږي.

سوداګره!

هرڅه چې خرڅوې هغه خرڅ کړه مګر خپل دین او ایمان مه خرڅوه!
هرڅه چې خورې هغه وخوره!مګر سودمه خوره! اوپنځه ګوتې په خوله مه منډه. هرڅه چې اخلې هغه واخله مګرد خوار وغریب ازار مه اخله!
له هر ځایه چې هر څه راوړې راې وړه! مګر ګوره! چې بې انصافي او بیر حمي درسره رانوړې.
په اسونو او موټرو سورېږه! خو د چاپه اوږومه سپرېږه!
له ښاره اوزه خوله نرخه اوله چتې مه اوزه !
لوی لوی کورونه د ځان لپاره جوړ کړه ! خو دخپل واوري دبل په بام مه غورځوه!
پټې ډېرپیداکړه مګر خپل پټی مه درنوه! او ځانته اغزي مه کړه.
دځان غم دې وخوړاوس د نوروغم هم وخوره!
لوړې بنګلې دې پیداکړې لوړ همت هم پیداکړه!
خلک وایي په ډېرولیونی خوښ دی ته هم په لږه ګټه قانع شه او لیونی کېږه مه !
بډایانو وپېژندلې مګر خوار اوغریب دې نه پېژني.
راشه! دوئ ته هم ځان وښیه ددوئ په غم کښې شرکت وکړه!
په دې شرکت کښې که هرڅومره سهمونه ولرې هغه هېڅکله نه ضایع کېږي او ګټه پې یوپه لسه بلکه بې حسابه ده مګر دا سود نا روا نه دی روادی، بې انصافي نه ده انصاف دی.

خلك وپېژنئ!

هغه څوک چې دمملکت کارونه يې په لاس کښې دي او د واک و اختيار خاوندان بلل کېږي يا په وطن کښې تاثير اونفوذ لري پوره وپېژنئ!

هغه کسان چې زموږ لپاره خدمت کوي يا زموږ په سرتجارت کوي بايد وپېژنو او ښه يې وپېژنو.

پېژندل دانه دي چې فلانکى رئيس يا وزير دى، هغه بل په ملک او وطن کښې ډېر عزت او اعتبار لري، ددې بل ما ل او دولت ډېر دى، يا په لوړو ځايوکښې په ښه نظرليدل کېږي.

دا راز پېژندل زه نه وايم زما مقصد انسان شناسي او دسړو پېژندل دى نه د چوکيواو نومونو پېژندنه.

موږ بايد ترهرڅه د مخه سړي وپېژنو او دامعرفت په صحيح ډول حاصل کړو.

ددې معرفت لپاره ډېرې پخې سترګې اوصايب نظرپه کار دى.

دانسان جو هر او ذاتي قيمت معلومول دجواهرو له پېژندلو يو په څوګران اومهم کاردى.

انسان په ډېرو پردو او ډېرو رنګونوکښې پټ دى او غير له دغو جامونه ده نور کالي هم زښت ډېراغوستي دي او ډېر لباسي مخلوق دى.

دى په هرځاى کښې بيله جلوه لري، دمنبر په سر يو راز اوپه خلوت کښې بل راز دى.

په بازارکښې انګورنه خوري په کورکښې بوتلونه په سراړوي او په دوايرو کښې د خلکو وينې ښبي.

موږ بايد دهر چامعنيٰ اوحقيقت ته وګورو او په لباسونو، نومونو، رنګونو و نه غولېږو، که تاسې زما منئ د چا قصرونو، منصبونو ته مه ګورئ بلکې کار، فکر، ارادې عمل او ارزوګانوته يې وګورئ!

تاسو بايد په سړوپسې وګرزئ! اوسړي ولټوئ!

هغه کسان چې دمملکت بهبود او سعادت غواړي او د اجتماعي درد احساس خاوندان دي هغه وپېژنئ او په محبت ورته وګورئ!

اوس هغه وخت تېرشو چې يوسړى به دمعاش او رتبې، عزت او اعتبار له مخې پېژندل کيده او بيا به د قوت او اقتدار له خوا ورته خلکووکتل.

دې عصر هغه باداران او اغاګان له اعتباره وغورځو ل او دوطن خدمتکارانو ته په قدر اواحترام ګوري.

د دې وخت انسان په انسان کښې معنویت او فضلیت لټوي.
په دې وخت کښې هماغه سړی ښاغلی او منلی دی چې وطن او مملکت ته یې خیر او نفع رسېږي. او س هغه وختونه لاړل چې خلکو به جاه و جلال یا د ریا او تذویر په طلسم کښې ځانونه پټ کړل او چا به یې کار او عمل ته نه کتل.
ددې زمانې ائینه بل راز ده اوعلاوه دلباس او جامو په صفایي او خیرنتوب، دانسان معنوي توروالی اوسپینوالی هم سړي ته ښیي.
تاسې ښه ځیرشئ! دغه لوی خلک او درتبو او مقامونو خاوندان ټول په رښتیا لوی نه دي، اونه ټول واړه خلک حقیقتاً واړه او کوچني دي.
اوس موږ پوهېدلی شو چې په مشرانو کښې کشران اوپه کشرانوکښې مشرا ن شته.
له لرې اوله ورایه خلکو ته مه ګورئ او محض امریت اوماموریت په نظرکښې مه نیسئ! دوطن اومملکت صادق خدمتګاران له دروغجنو او مظاهره کوونکو نه بېل کړئ او خلک وپېژنئ!

دکوم ځای دی؟

یوکورېې دلته دی بل په کابل کښې، بل په یو بل ځای کښې.
څه ځمکه په کوهدامان کښې لري، څه په بغلان کښې څه په یوبل ځای کښې.
نغدې روپۍ یې په رشوتو نو دلته پیداکړی مګر ګټه ورباندې نور بانکونه کوي په یوبل ځای کښې .
ته ووایه چې دا دکوم ځای دی؟
مینه یې له دې خلکو سره نشته او د نوروملکونو خلک ورته ډېرګران دي.
ددې وطن له شعر او موسیقۍ نه خوند نه اخلي او د خارجي موزیک په صفت مړېږي نه. موږ ته په نغوت او نفرت ګوري او دپردیو مستخدمینو په مقابل کښې ډېره تواضع کوي. ته ووایه چې دادکوم ځای دی؟
دی د هېڅ ځای نه دی ځکه چې هرځای دده دی اوسړی ورته هر ځائي، ویلی شي.
هو! دا هغه مرغان دي چې څلور فصلونه په څلور ممکلتونو کښې تېروي او وطن نه لري، وطن نه پېژني، دیوه وطن په هواکښې نه الوزي او دوطن سړې او تو دې نشي تېرولی. دا هغه عیاشان دي چې بې له عیش او راحت نه نورڅه نه پېژني او له وطن سره هېڅ مینه او علاقه نه لري.
موږ هغه کسان ددې وطن بللی شو چې دوطن په کاڼو او بوټو سر ورکوي او په سختو ورځو کښې دوطن په کارېږي که څه هم پوله او پټی نه لري او په زړوکو ډلو او جونګړوکښې اوسي.
هو! زما په عقیده دا وطن د هغه چا نه دی چې د ډېرو ځمکوقبالې یې اخستي دي بلکه د هغه چا دی چې د وطن مینه یې په زړه کښې ده او له وطن سره علاقه لري.

کوم یو ښه دی؟

یو دی چې په خبرو ډېرښه پوهېږي د هر مطلب لپاره ډېرښه پیرایه او ښه دلایل پیدا کولی شي، د خپل منطق په زور هرڅوک تېرباسی او له ډېره عقله ویښته چئ.
ساحر نه دی مګر یوشی په بل راز ښودلی شي او د خلکو په اذهانو او نظرونو هر راز لوبې کوي.
عملاً هېڅ نه کوي مګر په خوله هر څه کوي او هرکار ځانته منسوبوي.
بل هغه دی چې ډېرې خبرې او مبالغې نشي کولی، د ځان ښودلو او ځان ستایلو اقتدار نه لري په هره خبره کښې لکه د شړومبو مچ نه لوېږي، دهرچا توجه ځانته نشي جلبولی په مجلسونو کښې په وچ زور ځانته دخبرو موقع نه پیداکوي اوپه پټه خوله کار کوي په دماغ کښې یې ښه ښه فکرونه او په زړه کښې یې د وطن اوقام مینه ډېره ده مګر په خوله څه نه وائي او خپل صفتونه نشي کولی.
ته ووایه! چې کوم یوښه دی؟
زه خو وایم چې دی ښه دی مګر د هغه قدرکېږي او دده نه کېږي.
هغه پېژنو اودانه، د هغه ساحرانه کلمات رابانديې اثرکوي او دده صفائي او معنوي فضلیت رانه پټ دی.
هو! مونږ په خبرو غولېږو او حقایق نشولیدلی.
موږ باید دانقیصه رفع کړو او د خپل احساس او ادراک علاج وکړو.
موږ په غوږو اورو او په سترګو څه نه وینو ځکه کارونه خراب او خبرې ښې دي.

وښیه څوک دی؟

اصلي نوم یې نشم اخستلی مګر رسمي نوم یې مامور صاحب دی.
په کارنه پوهېږي مګر په خوشامدو او چاپلوسۍ ډېرښه پوهېږي.
دلویو او معتبرینو په مخ کښې د حاضر باش او خانه سامان کار کوي مګر د خورانو او غریبانو سلا م هم نه اخلي.
سواد نه لري، مکتب یې نه دی لوستی، مدرسه یې نه ده لیدلی، اخبار اوکتاب نشي لوستلی مګر ماموریت کولی او ساتلی شي.
په درباري اوضاعو کښې دټولو استاد دی مګر انسانیت اوسرِیتوب یې هېڅ نه ده زده، مکتوب نشي لوستلی مګر شطرنج کولی شي.
لیاقت نه لري مګر ډوډۍ لري.
دخدای طاعت ته یې ملاماته ده مګر دامرانو په اطاعت کښې اول نمبراخلي.
دنیا یې ډېره ده مګر همت یې کم دی.
تنخوایې لږه ده او جایداد یې ډېر دی.
مسافر او فقیر ته یوه سوې مړی نه ورکوي مګر مېلمنوته هره شپه چرګان حلالوي.
غل نه دی مګر له غلوسره سمه نیمه برخه لري. ساحر نه دی مګر په یو څوخبرولوی لوی خلک ړانده او کاڼه کړي.
وښیه! څوک دی؟

رشوت خوره! ته راپه یادشوې

چاوویل: ټنديري مګر مړېري نه، ماته سمد لاسه ته راپه ياد شوې.
بل وويل: ګېډه خوبې مړه ده مګر سترګې بې وږي دي، بيا ته راپه ياد شوې.
يوه وويل: قصاب نه دی مګر ډېرخلک يې بې تېغه حلال کړي دي، دلته هم ته راپه يادشوې.
هغه بل وويل: منګولې او پنجې يې دليوانو نه دي او خونخواردی د ا ځل هم ته راپه ياد شوې.
بې ګناه خلک مې په زندان کښې وليدل، ته راپه ياد شوې.
هغه ورځ چا پوښتنه وکړه چې په غلو زهير، دمجرمينو طرفدار، دمظلومانو دښمن، د ناحقې ملګرى، د قاتلاتو حامي څوک دی؟
ماته ته راپه ياد شوې.

سياست

وايه يوڅه کوه بل څه.
له بل نه پوښتنه کوه! پخپله هېڅ مه وايه!
په شپه کښې د لمر وړانګې ښيه! په ورځ کښې دتورتم ښې.
که خبروې ځان نا خبره کړه! که خبرنه وې د با خبرى مظاهره کوه!
شکره لکه مرچ خوره. مرچ لکه شکره.

خلك څه وائي؟

يو وائي په دوايروکښې بې پيسو د چاکارنه کېږي، بل وائي دخان اوملک رسوخ او اعتبار ورځ په ورځ زياتېږي او ضعيفانوته پنجې تېرې کېږي.
څوک وائي دلته نوى نهضت او فعاليت نشته، ځينې وائي صحيح اشخاص او دفکر خاوندان نشته.
شاعر وائي: نشاط او طراوت، ذوق او سرور، احساسات او جذبات نشته.
ملا وائي: دجلال آباد په نوي ښارکښې مسجد او د اذان غږ نشته.
رجب خان وائي: د جلال آباد نوى ښار جوړنشو او زوړ ښارپه لوى لاس وران شو.
دنوي ښار نقشه لکه دسيدجما ل الدين قبر، ياد قرغې بند هېڅ نه جوړېږي او هېڅوک نشي پوهيدلى چې دښار مخه کومې خواته ده او څنګه يا کله جوړېږي.
حميدوائي:

چــې دې نګړېــه نيکيــو ننــګ ونــام لــوړ   پــه دوه چومــه دې د خټومــشه بــام لــوړ

بل ځای وائي:

د ریـا پــه حــق پرسـتو پــورې خانـدي　　پــه هــردم دبــرهمن بــت پرســتي

یونس وائي:

بنــدګي چــې د ریــا کــوي یونــسه!　　دهغــه ړیــره خیــشته ده نــايي غــواړي

ښه لباس کـې څـه دخدای بنـدګي نـشي؟　　چـې جامـه دې د ریـا واغـو سـته برګـه

علیخان وایي:

ژوبــل زړه بــه دې روغ نکــړي علیخانــه!　　پــسې مـه ځـه جراحـان دي طبیـب نـشته

دبغــل پــه کتــاب څــه شــی علـم بویـه　　هرصــحاف پــه ملایــانو حــساب نــه دی

پیرمحمد وایي:

داد فریــاد مــې ترفلکـــه نـــه رســېږي　　دپتنــګ پــه دود وریتېــږم خمــوش ځکــه

شیدا وایي:

چــې لیــده پکــې اثــر د الــم نــشي　　څــه حاصـل لکــه شــبنم لــه چــشم تـره

خوك وائي؟؟

خوک وايي چې کوږ بار ترمزله نه رسېږي او د دروغو مز ل لنډ دی.

د دروغو مزل خو تراخرته پورې دی اوکاږه باورونه ترهماغه وخته مزله ته رسېږي.

خوک وايي چې بد ګرزې بد پرزې.

که دا خبره رښتیا وای اوس خو به یوسړی روغ نه و پاته.

خوک وايي چې د دروغجن مخ توردی. ماخو ډېر دروغجن ولیدل چې مخونه يې تک سپین دي.

خوک وايي چې دشیطانانو دې کور وران شي.

خوک وايي چې دغله په غره کښې ځای نشته.

رادې شي ودې ګوري چې ښارونه بازارونه ترې نه دي ډک؟

خوک وايي چې غل نه يې له پاچا مه ډارېږه!

ایا دناحقې له شاهدانو نه وېره نه ده په کار؟

خوک وايي چې په تشو خبروکار نه کېږي؟ دلته خو په خبرو هرڅه کېږي او بې خبرو هېڅ نه کېږي.

خوک وايي چې د غله په ړیره خلی وي ډېر غله شته چې بیخې ږیره نه لري.

ځوك وايي چې ډېر واېې لږ ترې خېږي، ما خو وليدل چې هېڅ ترې نه خېږي.

څه وکړو؟؟

موږ ډېر کارونه لرو او زموږ وظايف ډېر سنګين دي.
هرڅه چې کوو هېڅ نه کېږي او هېڅ نشوکولی.
داولې؟
داځکه چې: کار په سړيوکېږي او موږ ډېر دکار سړي نه لرو.
ځوک چې لږ غوندې سم اوصحيح کارکولی شي خلک بې نه خوښوي او ناکامه کوي يې.
هغه چې د خلکو خوښ وي هغه بې دخلکو له مراعاتونو نورهېڅ نه کوي او دخلکو د خوشحالۍ د پاره هر څه کوي.
دځنګه خلکو مراعات او خوشحالي؟
دهغو خلکو چې پخپل خيروشرهېڅ نه پوهېږي.
ژرنده او جمايت نه پېژني.
لکه ګډې او اوزې په قصاب او شپون پسې يو راز منډې وهي.
دوه ملکان بې يو د بل سيورى په ډانګو نو وهي.
ددوه خانانو خوسي بې يو ځای نه څري.
ددوه پيرانو مريدان بې يوله بل سره د خدای لپاره دښمنې کوي.
دوه ملايان بې يو په بل پسې مونځ نه کوي.
دوه تربرونه يو په بل پسې نه ځي.
اجتماعي شعور او احساس په کښې نشته.
له حق اوحقيقت، انصاف او عدالت سره مينه نه لري.
ښه نو موږ څه وکړو؟
موږبايد يو ځو تنه د کارسړي پيداکړو.
چې هم کاروکړي، هم په کار پوه وي، هم دکار کولو صحيح طريقه ورمعلومه وي.
ځينې کسان وايي په يوځو ګلانو نه پسرلی کېږي، په يو ه مملکت کښې ځوتنه هېڅ نشي کولی، ځوتنه به کوم ځا ی ته ورسېږي، ترځوټو ل ښه نه شي کارونه نه ښه کېږي.
په دغسې خبرو ساده ګان ډېر ژرغولېږي او هغه کسان چې انسان ته يوازې د جسمانيت له خوانه ګوري بلکې تدبير، فکر او د ادراک قوت ته ګوري هغه پوهېږي چې يو سم او صحيح انسان د يوې سمې او صحيح نقشې او صحيح پروګرام په طرح کولوپه دنياکښې لوى لوى کارونه کوي او ډېر خلک په سمه لاره د عالي مقصد په لورې روانولی او بيولی شي.
ددغه شان ځو تنو سړو له لاسه ډېر ډېر کارونه کېږي او دغسې اشخاص هرځای ته رسيدلی شي.
په دغسې يو ګل باندې سل پسرليه جوړېږي مګر په ځو پسرليوکښې موږ دغه شان ځوګلونه نشو پيداکولی ځکه چې نه يې شو پېژندلی.

زه دا نه وایم چې نشته یاپه دې خاوروکښې استعداد محوه شوی دی ، بلکې وایم چې باید په دغسې سړو پسې وګرزو او د وطن غرونه، کلي او کورو نه ورپسې ولټوو.
موږ نه یو خبرچې زموږ په غرونوکښې څه راز ګنجونه ترخاورو لاندې پټ پراته دي؟ په دې و چه او سپیه بیدیا کښې کوم ځای دحیات اوبه ترځمکې لاندې غلې شویدي؟ په دغو خوارو او زړو جاموکښې څه راز انسانان پیداکیږي؟
په دغو خلکوکښې چه زموږ نظر اوتوجه نه جلبوي څه فکرونه او څه ارزوګانې موجو دې دي. که موږ په دې پوه شوچې:

دیوسـف خیـرو جاموکـښې څـه ګـنـاده   ښه لباس کښې چې ګناه کړي زلیخاده

راځئ، خیرې کړو داسې جامې زګینې   پکـې وګـورو څـبـرې ډیـرې ننګینـې

نو هله به داشخاصو حقیقت او ماهیت ته ورسیږو او زموږ انتخاب به دلباس او څو خوږو خبرو له مخې نه وي بلکې دمعنی او حقیقي هویت له حیثه به وي.
موږ باید هرچاته په خیر خیر وګورو او په خلکوکښې سترګې وغړو.
سترګې غړول یاکتل دانه دي لکه چې اوس هم ځینې دجاه وجلال خاوندان نورو ته په حقارت ګوري.
ډیر خلك شته چه د چا تر ږیرې لاندې پې کلونه تېر کړي مګر لیدلی یې ندی.
ډیرخلک وایي او زه هم وایم چې دکارسړی نشته ځکه کارو نه خراب دي.
داخبره له لویونه نیولی، ترووړوپورې هریوکوي مګر سوا ل دادی چې چیرته؟ او په کوم ځاې کښې؟ په یوه کورنۍ او یو ښارکښې نشته؟ که په وطن او هیوادکښې. که چیرې دکلي او کورخبره وي نوکله کله خو په یوه کاله کښې د څښلو اوبه هم نه وي مګر په بل ځای کښې سیند بهیږي او په ځینو کورونو کښې ویالې روانې وي.
که په وطن و مملکت کښې یې لټوو نو په ګوشته کښې هم ځوانان شته او لعل پوره خو په میړو پوره ده.

وویریږئ اومه ویریږئ!

که په زړه کښې فساد او خیانت نه لرئ! که صحیح نیت اوښې ارزوګانې درسره وي، که د حق او حقیقت په قوت عقیده لرئ.

له حق ویلو او حقیقت ښکاره کولو مه ویریږئ او په حقاني جرئت نا حقه ظلمونه او داو هامو بوتان مات کړئ!

په هرځای او هر چاکښې چې خیانتونه او فسادونه، ظلمونه اوبد کارونه، ریا او تزویر، بې کفایتي او نالایقي وینئ ورسره جهاد وکړئ او په هر مورد کښې خپل صحیح او انتقادي نظریات ښکاره کړئ!

له هېڅا مه وېرېږئ او هېڅکله سترګې مه پټوئ!

که د خپل شخصي اونفسي اغراضو لپاره کار کوئ!

که د وطن اومملکت په نامه خلک غولوئ!

که په زړه کښې ټکي او برګي لرئ!

نو ددې عصر له بصیرت نه ووېرېږئ اوپوه شئ چې کاږه باړونه ترمزله نه رسېږي او بې اساسه عمارتونه ډېر ژر نړېږي.

که یو آمر په تاسې باندې سترګې سرې کړي او له قانون اوعدالت نه خلاف امرونه کوي، که یو خان اوملک په خپل زور او قوت تاسې نه بیځایه لحاظونه او مراعاتانونه غواړي که څوک لوړو مقاماتو ته لاره لري او په تاسې د سفارش خطونه راوړي مه وېرېږئ او په حق ټینګ ودرېږئ.

که تاسې خیانت ته اقدام کوئ یا دنفس دشیطان لپاره حق باطلوئ که هر څومره موافقتونه درسره وي او قوي لاسونه درسره شریک وي، که ټول عمرمویوه اوبل ته تملقونه کړی وي نو د سبا ورځې له باز خواست نه ووېرېږئ!

هو! د مظلومانو او بې وزلو له فریاد نه ووېرېږئ!

هغه کسان چې تاسې خپلو معایبوته ملتفت کوي اوستاسې نقایص دربښیي له هغوئ نه مه وېرېږئ! مګرله هغو متملقینو نه وډارشئ چې ستاسې خیانت ستایي اوستاسې په سترګو پردې غوړوي.

چاچې په مملکتي دوایرو کښې لکه دشرکتو امران یوازې په پیسو کومه رتبه پیداکړیده یا بې په خوشامدو او تملقو نو ځان یوه حدته رسولی وي او وظیفه نه پېژني بلکې اشخاص او درباریان پېژني، هغه بایدله خپل آینده سر نوشت څخه ووېرېږي.

هغه کسان چې خدای پېژني او له وطن او ملت سره علاقمند وي دمملکت له تخت وتاج او له خپل اولوالامر او پادشاه سره رښتیانې مینه او علاقه لري د حق او عدالت له مقتضا سره سم د خدای دپاره کارکوي نو :

(لاخوف علیهم ولا هم یحزنون).

استاذویل!

استاذ موږ ته درس راکاوه او موږ بې ډېرښه پوه کولو.

دده په تعلیمونو، اجتماعي شعور او احساس ډېر قوی کیده او په مغزو کښې بیداري پیداکیدله ده مونږ ته د حساب او محاسبې اصول هم ښودل او ویل یې تاسو باید هر وخت له ځانه سره حساب وکړئ او حسابي خلک اوسئ!

یوه ورځ بې د حساب په درس کښې مونږ ته ویل:

که یو عدد له بل عدد سره داسې یو ځای کړو چې یو پاس او بل لاندې وي لکه ۲ نو څلور(٤) ترینه جوړیږي او دیوه وجود په بل کښې محوه کېږي او استقلال یې ورکېږي.

مګر که دواړه څنګ په څنګ یو ځای کړو لکه (۲ ۲) نو دوه ویشت ورځنې جوړیږي او دوه شل کېږي د دواړو عددونو شکلونه اوصورتونه هم په خپل حا ل پاته کېږي.

ځکه چې په دې صورت کښې دملګرتیا، اتفاق او وروولۍ راز پټ دی او په هغه بل صورت کښې تفوق تسلط او محوه کول مضمر دی.

ده ویل که داتفاق او مګرتیا په صورت یوتن په ځان پسې بل روان کړی شي نوقدر او مقدار یې ډېر زیاتیږي او مرتبه یې لوړیږي.

(یعنی له احادو نه عشراتو، مأتو او الوفو..... ته خبره رسیږي). که یو د بل په اوږو سپریږي او بل د بل په اوږو نو که پنځه تنه وي یعنې پنځه الفونه یود بل په سر د پاسه کېږدو هماغه پنځه ورځنې جوړیږي اوشکل وصورت یې هم محوه کېږي زمونږ استاذ مونږ ته په حساب او ریاضي کښې هم داجتماعیاتو او سیاسیاتو دفلسفې درسونه راکول او مونږ یې پوه کولو چې باید یو له بل سره داسې یو ځای شو چې دتنازع.....په میدان کښې څنګ په څنګ ودریږو او څوک د چاپه سرباندې پښې کښېږدي، یو د بل استقلال سلب نه کړي دلاندې کولو او محوه کولو غرض په کښې نه وي بلکې یو د بل درجه او مرتبه لوړه کړي.

ده ویل: مونږ به یو مخکې کوو او مشرکوو به یې مګریو د بل په سر نه سوریږو او د بل دتیټولو چم به نه کوو.

زمونږ استاذ دا هم ویل:

که مونږ دوه مساوي عدونه لکه(۱ ۱) (۲ ۲) (۳ ۳) هریو له بل نه وړاندې وروسته کړو نتیجه یې یوه ده مګر په دوه متفاوتو عدونوکښې تقدیم و تا خیر ډېر فاحش فرق راولي اوپه مقدار کښې ډېر تفاوت راځي.

که مونږ یو او نه یوځای کوو او داسې یې لیکو (۱۹) نولس کېږي مګرشل کېږي نه که هم دغه دوه عددونه داسې ولیکل شي(۹۱)خبره سلوته نږدې کېږي او ډېر زیادت په کښې راځي.

همدغه سبب دی چې په پو هو جوامعوکښې هغه څوک دمخه کېږي چې قدر او مقدارېې له هغه بل نه زيات وي او دده په مخکې توب باندې دجامعې قدر او قيمت ډېر لوړېږي.

موږ بايد په دې سرپوه شو او د هر چا استعداد، معيار، مبلغ او مقدارته وګورو.

عجيب انسان

ړوند نه دی مګر خپل عيبونه نه وينې.

کوڼ نه دی مګر خپله اوري اود بل نه.

زړه لري زړه سوی نه لري.

خپله لږه پوهه ورته ډېره ښکاري د بل ډېرعلم ورته لږ معلومېږي.

دبل لږ ما ل ډېر په نظوروځي او خپل ډېر مالونه ورته لږ ښکاره کېږي.

ددې لپاره چې خلک ورته لاس په نامه ودرېږي، خلکوته لاس په نامه درېږي.

دفرعونيت لپاره غلامي قبلوي او د عزت لپاره ذلت ته غاړه ږدي.

دين په دنيا خرڅوي اودنيا په پوچو اعتباراتو پلوري.

لکۍ نه لري او خلک ورته بې لکۍ نه وايي.

څلورپښې نه لري او په څلورو روان دی.

آس نه دی مګرخلک په لغتو و هي.

ښکرنه لري مګر سرتمبه دی.

له عقله پياده وی مګر هېڅکله پلی نه ګرزي اوپه موټرکښې هم د خپل جهل په خره سپور وي.

ته به وايې : دا څوک دی؟ زه وايم: بې پوهې زورور.

خان لالا

خا ن لالا هېڅکله بې نوکرو او سړیو نه ګرزي.
دی هېچا یوازې نه دی لیدلی.
پخپل صفت هر څوک خوشحالېږي مګردی بې له خپلو اوصافو بله خبره نشي اوریدلی.
که بل څوک دده صفتو نه بیان نکړي دی پخپله خپل صفت په بنه شان کولی شي اولکه سپايي پخپله ځان ستایي.
خان لا لا بخششونه هم کوي او په کا ل کښې په زرهاوو روپۍ نقداو جنس یوه او بل ته ورکوي مګر خوار اوغریب ته سوی مړی هم نه ورکوي.
حاکم او علاقه دار، مدیر او مامور، خان او ملک ته سل قسمه طعامو نه تیاروي مګر مسافر، کونډې او یتیم ته یوسکړک هم نشي ورکولی.
که تاسې خان لالا خوشحالوئ نو قلم او کاغذ راواخلئ او دده بخششونه حساب کړئ یاېې خرڅ یو په لسه زیات وښیئ مثلا دده په مخکې ووابئ چې د خان په کورکښې یو کورکمند د کا ل څلویښت منه لګېږي او دغوړیو خوبې هېڅ حساب نشه.
خان لا لا نور صفتونه هېڅ نه پېژني، پام کوئ چې د فضل و لیاقت خبرې دده په مخکې ونه کړئ، او داجتماعي خدماتو یا اخلاقي فضایلو نوم په خوله وانخلئ، تاسې به دخانانو په خوی اوبوی بلدنه یاست مګر ماله رجب خان سره ډېر صحبتونه کړي او دوئ ډېرښه پېژنم.
ماځینې داسې خانان هم لیدلي دي چې له خواری ژرنده ساتي او له کبره مزنه اخلی.

رشوتونه

رسمي رشوت: هغه رشوت چې حاکمان، ماموران، قاضیان او منصبداران یې اخلي.

غیر رسمي: هغه چې خان، ملک، ناظر او نوروته ورکول کیږي.

معنوي رشوت : تملق مخامخ صفتونه دعا ګانې او داسې نور.

دپاک نفسو رشوت: دایکه، دحقوقو پیسې، خدمتونه، مېلمستیا.

د ظالمانو رشوت: هغه رشوت چې حق باطلوي او باطل حق کوي.

دهوښیارانو رشوت: چې کار له حق او اصولو سره سم وکړي او رشوت په کښې واخلي.

افراطي رشوت: چې دبانکونو داسهامو اخستلو لپاره وي.

غیر افراطي: چې د نس مړولو اوتن پټولو لپاره وي.

د ریا کارانو رشوت: لړشی ردول او په مجلسونو کښې یادول او په ډېرو باندې غلی کیدل.

دفاسقانو رشوت : پیمخي.

داحمقانو رشوت: د رشوت په طمع او امید له حق اوقانون نه تېرېدل.

دمحطاطو رشوت : د یوه اوبل لحاظونه او مراعاتونه.

دمتملقینو منطق

یوه پاچا له چانه پوښتنه وکړه چې زما په ورغوو باندې ولې ویښته نشته.
هغه وویل ځکه چې پا چا پخپلو لاسونو باندې په لپولپو روپۍ خلکوته ورکوي او ورغوي یې سولېږي.
پاچا وویل چې دنورو خلکوورغوي خو هم ماغوندې دي.
هغه وویل: هغوئ هم پخپلو لپو ستاله لپو څه اخلي او ورغوي یې سولېږي.
پاچا بیاوویل: هغه چې زه هېڅ نه ورکو م د هغوئ ورغوي هم دغه شان دي.
هغه په جواب کښې وویل: هغوئ چې ستا پخششونه د نوروپه حق کښې ویني نوله ډېر حسرت او ارمانه خپل ورغوي سولوي او افسوسونه کوي.

د ښځو ډار

یوه وویل: زه له خپلې ښځې دومره وربېږم چې هر څه وایي هغه کوم.
بل وویل: زه بې له ویلو هم د هغې په رضا کارکوم.
دریم غږکړ چې زه هېڅکله بې له څه تحفې اوسوغاته کورته نشم تللی.
څلورم وویل: ماله ډاره ببځې ښځه نه ده کړې.

موږ په هرچاپسې نه ځو

یوملګری په لاره کښې مخکې شو.
بل ورته وویل: موږ پښتانه یو په چاپسې نه ځو او څوک نه پرېږدو چې له موږ نه دمخه شي.

هغه وویل: رښتیا چې تاسې تل په خروپسې ځئ او خره مو په مخکې وي یا د اسونو په مخکې منډې وهئ او په سرو پسې هېڅکله نه ځئ.

په خروکښې هم الفت شته

له یوه لیکونکي سره چې تخلص یې الفت و ځوتنه ملګري ولاړو.
ځو تنه خره په لاره تېرېدل چې وربوزونه یې یوله بله نزدې کړي و او ځېونه یې ګرول.
یو ه غبرګ کړ چې په خروکښې هم الفت شته.
الفت سمد لاسه وویل:
هو! لکه زه چې په تاسې کښې یم.

درجب خان دعوتنامه

ښاغلی.......... !
له ډېرې مودې مې دا سودا و ه چې یوه شپه تاسې میلمانه کړم مګر جرئت مې نشو کولی ځکه چې اوږه ډېرګران دي.
نن سهار ستاسې طالع بیدارې وې چې دحاتم طايي کتاب لاس ته راغی او تر تاثیر لاندې راغلم. په همدغه وخت کښې دامشهوربیت هم راپه یادشو:

مهمان روزي بخود میاورد   پس ګناه میزبان رامی برد

نومې له ځان سره فیصله وکړه چې دګل کرم وخت هم دی او دپنج کتاب ملاصاحب هم ویلي دي:

کرم مايهٔ شاد مانی بود   کرم حاصل زنده ګانی بود

نو راشه! په یوه دانه ګل کرم به جناب قاضي صاحب او دوه نورملګري خوشحاله کړې او ضمناً به دخپل جود او سخا یوه دوه ناحقې شاهدان هم دقاضي په مخکې تېرکړې. نو ای ګرانو ورونو ګرانو ملګرو!
(توکل په خدای) بېګاته زما ځای ته راشئ!
مګرګوري! خدای پاک فرمايلي دي: (کلواو اشربو ا ولا تسرفوا).
نوتاسې هم بې امري مه کوئ! ځکه چې دهوښیارانو متل دی : (نیم نان راحت جان).
بله دا چې: طمع رانباید که چندان کنی   که صاحب کرم راپیشمان کنی

(لاهور رجب)

نتیجه یعنې څه؟

رجب خا ن: داماموربن او میرزایان چې نتیجه نتیجه وایي ددې څه معنی اونتیجه څه شي ته واېي:
عجب خان: لکه له شودو نه چې څوک پیروی ټول کړي یاله مستو نه کوچ وباسې نتیجه هم دغه شان شی دی. کوم مامو ر چې دیوې فقرې تحقیق اوتفتیش ته مقرر شي او له خلکو سره دومره سوا ل او جواب وکړي چې مقصد اومدعا ورکه شي نو بیاچې له هغو پاڼو نه مطلب راباسي نتیجه ورته وایي:
رجب خان: ښه دې پوه کړم، هغه ورځ چې زمونږ کلي کښې مړی شوی و او حاکم صاحب له میرزایانو سره راغی قاتلان خو تبتیدلي و مګر دوئ دا نور خلک له سوا ل و جواب لاندې ونیول او یو سوا ل به یې څوڅو ځله کاوه. زه حېران یم چې ولې دوئ یوه خبره دومره شاربې اوخلک په توراو سپین اړوي اوس پوه شم چې دوئ کوچ ورځنې ایستل او پیسې یې پکې اخستلې نوهرکله چې نتیجه اوپیسې لاس ته ورغلې بیا څوک په مړي پسې ونه ګرزیدل اونه یې چاپوښتنه وکړه.
ښه دمیرزایانو په نتیجه خو دې پوه کړم اوس یو څونورې نتیجې هم راوښیه.
عجب خان: نتیجه په هر ځای کښې فرق کوي ځکه وایم چې زمونږ په ملک کښې:
دعلم نتیجه: اماتي کول او خیراتونه خوړل.
دماموریت نتیجه : رشوتونه اخستل.
دما ل او ثروت نتیجه: سودکول.
دهوښیارۍ نتیجه: چل اوفریب.
دناپوهۍ نتیجه: شرارتونه او فسادونه.
دنادارۍ نتیجه: غلا او ناحقه دعوی.
د قوت نتیجه: ظلم او تعدي.
دپاک نفسۍ نتیجه: فقر او قرضداري.
دچالاکۍ نتیجه: معتبري.
د چاپلوسۍ نتیجه : دآمرینو خوشحالي.

انسان یعنې څه

ر جب خا ن خوبه تاسې پېژنئ چې وظیفې یې نه دي خوړلي مګرملا شوی دی، د ادبیاتو په فاکولته کښې یې څه نه دي لوستي خومقالې لیکلې اوشعرونه ویلی شي.
داستدلال قوت یې هم بدنه دی اوپه فیلولوجۍ کښې لاس څه چې پښې هم لري، ځنکه چې د ده خبرې عجیبې غریبې دي هغسې یې دلایل هم دي.

هغه ورځ چا ورنه پوښتنه وکړه چې انسان یعنې څه ؟
ده وویل:
منطقیان ورته حیوان ناطق وایي یعنې هغه حیوان چې خبرې کوي.
شاعران وایي:

په ناطق حیوان تعریف چې دانسان کړي
په خبرو غولیدلي هلکان دي
سړی نه دی چې بې کار دسړونه وي
په خبرو که هر څومره ښه پوهیږي

ډاروین وایي: انسان دبیزو زوی یا لمسی دی.
مګر زه بې له خان صاحبه بل چا ته انسان نشم ویلی ځکه چې پاک خدای انسان ته ظلوم او جهول ویلی دی اوله خان نه زیات ظالم او جاهل نه پیداکیږي.
رجب خان د لغوي تحقیق په وخت کښې کله چې پښتو یا فارسي لغتونه عربي ته راکاږي نو خان اوخاین له یوې مادې نه مشتق بولي، مګرکوم وخت چې عربې لغتونه پښتوکوي نو بیا وایي چې (انس) یا انسان له (نس) نه ماخوذ دی نو د هر چا چې نس لوی وي او په پردیو مالونو هم نه مړیږي هغه خان او حضرت انسان دی.

خوشحالي اوغم

له خوبه راپا څېدم، سترګې مې ومښلې، د ډول او سرني اوازمې ترغوږه شو.

یوه شیبه وروسته سره ډولۍ او لویه ورا راښکاره شوه چې ډېر خلک ورسره خوشحاله روان و.

زه هم له دوی سره ملګری شوم او په دغه خوشحالۍ کښې مې ځان شریک کړ.

ماغوندې نور هم ډېر خلک له دې ډولۍ سره روان و اوپه پردي واده کښې یې لاسونه غورځول. څوک چې ددنیا په خوشحالیوکښې مطالعه لري هغه به ماته هېڅ تعجب ونه کړي.

که مور د دنیا لویه وراوګورو نو د خو شحالۍ ناوې دیوه کورته ورځي مګر وچولۍ دډېرو غوړیدلی وي.

دډولی دننه حا ل چاته نه وي معلوم، دډولی خاوند په راز راز تصوراتوکښې ورک وي. او نه پوهېږي چې بيګاته به څه راز بشره ويني؟

دغه مجهوله ليلی او نا معلوم حقيقت په ښايسته حجابونوکښې پټ وي او ټوله ساحري يې په همدغه پټوالي کښې وي.

په دغه حا ل کښې چې د واده خاوند لا د حسن او جما ل له مخه پوړنی نه و اخستی اويوازې د مينې او محبت په کيف مست و خپل ځان يې دسعادت اوښکمرغی رڼا ته ډېر نږدې ګڼه مګر په حقيقت کښې همدغه شيبه دی دسعادت په غېږ کښې و او د خوشحالی پلوشو يې شاو خوا رڼا کړې وه.

ددنيا هر راز نيکبختي اوهرډول خوشحالي دانسان په احساس اوتصورکښې ځای لري، همدغه احساس دی چې دغم شپې او خوشحالې ورځې يوله بله بيلوي.

همدغه سبب دی چې يوشی يوسړی خوشحالوي او بل خپه کوي ديوه لپاره غم د بل ښادي شي.

موږ په دغه ګمان چې د خپل يوه ملګري کورته دخوشحالی ډولی ورو ټول خوشحاله و، چا اسونه ځغلول، چا به ښې ويشتلې، ځينو اټنونه کو ل، ځينو ټوکې او مسخرې کولې او په همدغه شان وضعيت ماښام تياره کلي ته ورسيدلو او ډولی دکاله په مخکې ښکته شوه.

ښځې راغلې او د ډولی پردې يې جګې کړې مګر بې له دينه چې يوه ښايسته مړه ناوې ووينې نور څه په کښې نه و.

دغې ښکلې پېغلې دانه غوښتل چې په دغه کاله ننوزي او خپل ګران ملګری په بل چا بدل کړي.

دغه اجباري واده دا مجبوره کړه چې په زهرو ځان ووژني اوله ډولی نه جنازه جوړه کړي. د دې حا ل له ليدو سره سم دژړا اوازونه پورته شوه او دهر چاپه احساس کښې بدلون راغی، همدغه وخت موږ و پوهيدو چې موږ له يوې جنازې سره خپل تصوراو ګمان خوشحاله او په خندا روان کړي وو.

زموږ ګمان دومره قوي تاثير درلود چې مړی يې راباندې په ډول او سرنې کورته ووړ.

زما يوه ملګری وويل: په رښتيا چې خوشحالي څوک په زور او اقتدار يا په ډېرو پيسو کو رته نشي راوړلی بلکې د زړو نو موافقت غواړي.

يو بل ملګری (چې ددې واقعې له عکس سره مخامخ شوی و) هغه وويل:

هرکله چې ګمان دومره مؤثردی څومره به ښه وی چې دا قوت شامدام پاک وساتو اوپه ښه لاره کښې يې صرف کړو.

آرزو

هلته لرې دغره په لمن کښې د لمر پلوشو ته څه وځلېدل لکه چې په اسمان کښې ستوري او په زړونو کښې دارزوښکلی مخ ځلیږي.

زه نه پوهیږم چې دا دسترګو لپاره ځلیدونکی شی څه شی دی؟

دکومې مستې پېغلې دلاس ائینه ده، که دکومې معشوقې دغاړې امیل نه کومه قیمت بها مر غلره لویدلې ده؟

د هغې تجلی پلوشه ده چې په کوه طور کښې یې ځان ښکاره کړی که له کوم کان اومعدن نه کوم ښکلی غمی راوتلی دی؟

دغه شان ډېرفکرونه او ګمانونه پېداشو ل او زه یې په هغه لورې روان کړم زه نه پوهېدم چې په څه شي پسې ځم او څه به په لاس راشي؟

زما تصوراتو او خیالاتو دغه مجهو ل شی زما په نظرکښې ډېرښایسته کړی و، زه خپل مطلوب ته په ډېر لـوړ قیمت قایل وم.

ماله ځانه سره ویل چې په غرونوکښې هرڅه موندل کېږي او په دنیاکښې ځینې داسې غرونه هم شته چې دخدای استازو په کښې رازو نیاز درلود او د خدایي فکر ونو ځانګوپه کښې ځنګیدلي ده، دلمر اوسپوږمۍ لمړۍ پلوشي په دوئ لوېږي اود خدای د رحمت وریځې مدام د دوئ په سرګرزي.

دغه راز ډېر خیالونه او تصورات راسره ملګري و چې زه هلته ورغلم او خپل مقصدته ورسیدم. هغه شی په حقیقت کښې هېڅ شی نه و او د دنیا په بازار کښې یې هېڅ قیمت نه درلوده، زه پوه شوم چې دنیا مـوږ هروخت په همدغسې شیانو غولولي یو او ډېر خوشې شیان یې راته له ورا ځلولي دي.

له موږ سره هروخت لوړفکرونه اوستر خیالات ملګري وي، مګر عملاً په دغسې ناوړه او خوشې شیانو پسې روان یو.

هغه څه چې موږ له لرې وینو اونه یو ور رسیدلي موږ ته ډېر ښایسته ښکاره کېږي او په لوړ قیمت ورته قایلېږو مګرپس له رسیدلو پوهیږو چې موږ په هسې او خوشې شیانو پسې هڅه کـوو او په داسې شي پسې ځـو چې هېڅ نه په کارېږي

هماغه لیلی چې خلک یې په دیدن پسې ړندېږي ځینې نور چې ور رسیدلي دي هغوئ یې اوس له کټه غورځـوي او هېڅ قدریې ورسره نشته.

دا لیلیٰ دانسان هماغه ارزو ده چې مخکې له رسیدلو یو رازوي او وروسته تر رسیدلوبل راز کېږي او دزړونو له کوره ایستل کېږي.

((پای))

څه لیکل یا لیک پوه

www.ulfat.de